

Sol over Humleby og Humleby Bryghus

Længere væk med højhuse og helt væk med elendigt discount øl. Humleby svarer igen både på de store og på de indre linjer.

Det var en mørk og stormfuld nat ligesom det er hver eneste aften i TV2's "The julekalender" med de irriterende nisser, der taler engelsk-jysk.

Noget af regnen blev til våde sludklatter – så koldt var det.

Pensionisten måtte kæmpe for at holde fast i paraplyen over Beboerforeningens projektor. Hvis projektoren fik vand på sig, ville dens lampe sprænge. Og en ny lampe ville koste op imod 1200 kr. Så mange penge havde han ikke – slet ikke. Og han havde ikke indrømmet, at han skulle bruge projektoren udendørs – og ikke til et møde i Beboerhuset, hvilket ellers var betingelsen for, at han fik lov at låne den.

Det var nu han skulle vise dem allesammen!....Men han havde ikke forestillet sig, at det ville blive så hårdt.

Blæsten truede med at vælte det spinkle stillads, han havde fået rejst, så han kunne vise billeder på gavlen mod Vesterfælledvej.

Billedet så ikke ud af så meget, som han kunne ønske.

Sammenlignet med Carlsbergs prangende lysbilledshow på den store silo i dagene op til åbning for salg af Tuborgs julebryg, så det faktisk ikke ud af noget som helst.

Det var ikke lykkedes ham at overtale naboens søn til at hjælpe sig med at få bevægelse i billedet. Han havde forestillet sig et forløb, hvor der blev sagt et sidste farvel til Carlsbergs ølfabrik og et velkommen til det nye lokale bryggeri – Humleby Bryghus – og dermed til en ny tid med bedre øl.

Det var måske også at love for meget.

Det var begrænset, hvor meget øl han kunne brygge i den gamle gruekedel hjemme i kælderen sammenlignet med den produktion, Carlsberg nu havde flyttet til Fredericia. Men han var ikke i tvivl om, at kvaliteten ville blive en helt anden.

Han glædede sig til at åbne den første flaske Humleby-bryg ved den planlagte højtidelighed i Beboerhuset.

Han havde et velbegrundet håb om, at overborgmesteren selv ville komme og nyde et glas og kaste sin glans over projektet og over hele Humleby.

Han havde opnået at få et hjerteligt forhold til overborgmesteren. Det kulminerede forleden aften med, at hun sagde: "Kald mig bare Rutt!"

Det var et af hans livs helt store øjeblikke.

Siden sin ungdom havde han været medlem af Venstre. Der var ikke rigtig nogen vej uden om Venstres Ungdom der, hvor han voksede op. Og han havde op til sidste kommunevalg gjort sig betyde-

lige anstrengelser for at få Søren Pind gjort til sin gode ven. Det var i nogen grad lykkedes, men det stod mere og mere klart, at Søren Pind aldrig blev til det, han i sin tid tegnede til. Først blev han vraget som overborgmester og siden blev han fejet til side og sat i skammekrogen af statsministeren stort set hver gang, han stak hovedet frem.

Pensionisten indså, at han holdt på den gale kæphest og måtte finde sig en anden og mere robust.

Efter tunge grublerier og flere møder i Ny Alliance faldt hans valg på Socialdemokraterne.

”Hvad, der er godt nok til folk som Thorkild Stauning og Helle Verkner, er vel også godt nok til en mand som mig”, havde han sagt for at berolige sin kone den aften, han traf sin beslutning og gik på posthuset med sin indmeldelsesblanket.

Det var på høje tid, han fik sig meldt ind.

Hen over sommeren havde han deltaget i en del møder om den nye by på Carlsbergs område.

De planlagte højhuse kastede lange skygger hen over Humlebys huse og haver. Og Husejerforeningen opfordrede alle til at komme med indsigelser.

Pensionisten vidste af bitter erfaring, hvor ringe betydning det havde, hvad menigmand kom med. Selv havde han i den grad været konstruktiv – han havde bidraget til arkitektkonkurrencen med et forslag, der hed ”Humleland” med nye pæne rækker af Humlebyhuse bygget efter de originale tegninger på Carlsbergs område.

Han ledte forgæves efter sit forslag, da Carlsberg efter arkitektkonkurrencen lavede en udstilling. Da han på et borgermøde gjorde opmærksom på den pinlige forglemmelse, lod de som om, de ikke anede, hvad han snakkede om.

Nej. Hvad menigmand mener, er magthaverne aldeles ligeglade med. Kommer der for mange indsigelser, sætter de bare deres lakker til at skrive støtteerklæringer og modsigelser. Den slags har man folk til.

”Det er på de indre linjer, man skal gøre sin indflydelse gældende”,

havde han hørt en tidligere formand for Beboerforeningen sige på borgermødet. Og hun havde så vidt han vidste en stilling tæt på overborgmesteren.

Det gik op for ham, at hvis der skulle flyttes højhuse, så skulle der først skubbes til borgmestre. Men tæt på overborgmesteren kunne man vel selv få sig anbragt, når man var medlem af hendes parti.

Overbergmøster Rutt Herregaard og byplanborgmester Klodrian Bundum kan selv en byherre i Carlsbergs vægtklasse ikke komme udenom.

Han havde på det seneste fået sin helt egen grund til, at højhusene ikke måtte skygge for Humlebys for- og baghaver. Det var en direkte trussel mod Humleby Bryghus – hans nye store projekt.

Den dag Carlsberg fik hele pressen og selv TV-avisen til at troppe op og se på, at en mand ved en computer trykkede på en knap og dermed startede det sidste bryg på den gamle ølfabrik, slog det ham, at nogen måtte påtage sig den historiske opgave at løfte arven efter gamle brygger Jacobsen.

De nuværende bryggere var forfaldet til at få deres elendige discountøl tappet på flasker i Jylland og på Lolland i stedet for at hælde det i havnen, som den gamle og stolte brygger Jacobsen i sin tid gjorde det.

Og kan Humleby blive ved at hedde Humleby – fra nu af helt uden øl?

– Nej. Øl kan vi ikke undvære. Når Carlsberg hellere ville spekulere i boliger end gøre det de er bedst til, ja, så må vi andre tage over. Allerede vikingerne kunne finde ud af at brygge øl. Og i de seneste år var der kommet så mange nye forskellige øl på Brugsens hylder, at der dårligt var plads til dem, fra nye bryggerier i småbyer, som ingen vidste, hvor lå undtagen dem, der boede i dem.

”– Hvor svært kan det være? Find en god opskrift og kom så i gang. På internettet er der garanteret opskrifter i hundredvis”, sagde han til sig selv.

Malt købte man på et malteri, vidste han. Og humle behøvede man ikke at gå langt efter. I hvert fald ikke i Humleby.

Der var ingen knopper at finde på humleplanterne, der groede op omkring de to ynkelige stilladser ved indkørslen til Carstensgade. Nej. Det skulle nok gribes helt anderledes an.

Der var en pæn stor baghave til huset i Küchlersgade, hvor han og konen boede øverst. Der stod et gammelt æbletræ, men æblerne var ikke nær så pæne som Brugsens. Hvis det træ blev fældet, kunne der blive plads til adskillige humleplanter. Det samme var tilfældet i nabohaverne – for ikke at tale om alle forhaverne og bedene ved bumpene i Küchlersgade og Carstensgade. Hvis man fældede træerne med de latterligt små æbler og i stedet plantede humle over det hele, ja, så ville det blive til en anselig produktion. Humleby ville for alvor leve op til sit navn. Og der ville være basis for en betydelig øl-produktion.

Hende havespecialisten, Lone, som passede humleplanterne ved indkørslen til Carstensgade, havde vist sig ikke at være den rette at konsultere. Men han havde hørt, at der flyttede en bulgarsk humlespecialist ind hos den krushårede sangerinde og hendes mand den hvidhårede hornblæser i Carstensgade. Det kunne komme til at betyde humle i verdensklasse, hvis han fik bulgareren til at føle sig velkommen nok til, at han ville bistå med råd og dåd.

Det eneste, der så stod tilbage var at få overtalt overbergmøsteren til, at der skulle flyttes lidt rundt på højhusene, så de ikke kom til at skygge for humleplanterne i Humleby.

På papiret tilhørte hans eget hus med have svigerdatteren. Måske var hun ikke med på at erstatte æbletræet med humleplanter.

Men lige nu havde hun og hans søn andet at tænke på, for sønnen havde lidt store tab på aktiespekulation. Han havde brugt en god bid af husets friværdi på aktier i IT Factory. Det havde i nogen tid kastet en del af sig – meget mere end han tjente i sit job som sælger af gadgets. Men pludselig var hele gevinsten røget foruden alt, hvad han havde sat ind.

Pensionisten havde ondt af ham, men han havde advaret ham. ”Hold dig fra spekulation og gør det, du er bedst til”, havde han sagt til sønnen.

”Gør det du er bedst til, det siger de også i Danske Bank. Og de bager IT Factory med millioner i hundredvis. Jeg er kun inde med en enkelt million. Jeg stoler mere på Danske Bank end på dig”, lød sønnens afvisende svar.

Nu lå han, som han havde redt. Ham om det. Pensionisten fældede træet og gravede hele baghaven op, så den var klar til at plante humle i så snart, frosten var af jorden i det tidlige forår.

Højhusene kom ikke til at true humleproduktionen. Der dumpede pludselig et brev ind om, at de nu var flyttet længere væk fra Humleby. Den eneste reelle trussel kom nu fra svigerdatteren og sønnen, men de gik bare duknakkede rundt og sagde ikke noget til noget som helst.

Hans kone lykkedes det ham at bilde ind, at svigerdatteren havde bedt ham om at grave hele baghaven op. Hun syntes ikke om det, men hun ville på den anden side ikke bebrejde sin svigerdatter noget lige nu i den situation, hendes søn havde bragt hende i.

Hvorfor vente et år eller mere til den hjemmedyrkede humle var klar. Han fandt adresser på internettet, hvor han kunne købe alt til ølproduktion.

I kældren stod en gammel gruekedel, der kunne rumme nok til en ordentlig fest.

Han fulgte opskriften nøje, men det var sværere end han havde regnet med.

Malten skulle ristes. Den blev nok lidt sveden. Derefter skulle den kværnes. Og man kommer ikke langt med en stavblender i en gruekedel, men andet havde han ikke at kværne med.

Efterhånden fik han ved hjælp af gær og vand massen til at boble og skumme lovende. Endelig tilsatte han dyrt indkøbt økologisk humle fra et landbrugskollektiv på Samsø.

Så låste han døren til kældren og ventede spændt det i opskriften fastsatte antal dage.

Han lejede Beboerhuset til ølfest. Og fandt på at projicere en lysreklame op på en gavl ud mod Vesterfælledvej.

Ved den første prøvesmagning var han nervøs. Han havde overtalt

den berygtede rør lægger til at tage den første mundfuld. En mere erfaren øldrikker kendte han ikke.

Han så opmuntrende og forventningsfuld på rør læggeren. ”Kun rene varer - malt og økologisk humle - ikke noget discount her”, sagde han.

Rør læggeren tog en ordentlig slurk og så pludselig ud som om, han var ved at blive pisket til døde:

”Fy for helvede! Det smager som om du har lagt brændte cykeldæk i blød i en balje rævepis”.

Pensionisten var rystet og skulle ikke nyde noget. Han satte sig tungt på gulvet.

”Men jeg har jo inviteret selveste overbergmosteren og hele Humleby til ølfest i Beboerhuset. Og jeg har haft lysreklamer kørende på gavlen mod Vesterfælledvej?”

”Ja, så blir du jo nødt til at gi’ kvajebajer, men ved du hvad? I Bilka sælger de en kasse Tuborg Julebryg for 87,95 kr. Køb tre-fire kasser. En kasse tømmer du og hælder op i kander og fortynder det med en smule vand. Det kalder du Humleby Classic. En anden kasse spæder du op med lidt vodka fra Aldi og tilsætter lidt lakrids-essens, så har du en Humleby porter. Endelig kan du jo tilsætte den tredje kasse lidt nelliker, kanel og Aldis julegløgg og så kalde det Humleby Julebryg.

Når folk får drukket nok af det altsammen, skal de nok blive glade.”

Den berygtede rør lægger så ud som om, han havde det lidt bedre. Og pensionisten indså, at der ikke var andet at gøre end at følge hans råd, selv om det kom til at koste ham en hel del oven i det, han allerede havde spenderet på sit bryggeri.

På aftenen, hvor ølfesten skulle være, tog Humleby sig ud fra sin allerbedste side. Fint pulversne dækkede bunkerne af bygge- og andet affald ved indkørslerne. Juletræet foran Beboerhuset lyste klarere end nogensinde, og huset var fyldt af glade Humleby-boere, da borgmesterbilen kørte op ad Carstensgade.

Pensionisten stod på spring, da overbergmosteren trådte ud, og

”Gør det du er bedst til, det siger de også i Danske Bank. Og de bager IT Factory med millioner i hundredvis. Jeg er kun inde med en enkelt million. Jeg stoler mere på Danske Bank end på dig”, lød sønnens afvisende svar.

Nu lå han, som han havde redt. Ham om det. Pensionisten fældede træet og gravede hele baghaven op, så den var klar til at plante humle i så snart, frosten var af jorden i det tidlige forår.

Højhusene kom ikke til at true humleproduktionen. Der dumpede pludselig et brev ind om, at de nu var flyttet længere væk fra Humleby. Den eneste reelle trussel kom nu fra svigerdatteren og sønnen, men de gik bare duknakkede rundt og sagde ikke noget til noget som helst.

Hans kone lykkedes det ham at bilde ind, at svigerdatteren havde bedt ham om at grave hele baghaven op. Hun syntes ikke om det, men hun ville på den anden side ikke bebrejde sin svigerdatter noget lige nu i den situation, hendes søn havde bragt hende i.

Hvorfor vente et år eller mere til den hjemmedyrkede humle var klar. Han fandt adresser på internettet, hvor han kunne købe alt til ølproduktion.

I kældren stod en gammel gruekedel, der kunne rumme nok til en ordentlig fest.

Han fulgte opskriften nøje, men det var sværere end han havde regnet med.

Malten skulle ristes. Den blev nok lidt sveden. Derefter skulle den kværnes. Og man kommer ikke langt med en stavblender i en gruekedel, men andet havde han ikke at kværne med.

Efterhånden fik han ved hjælp af gær og vand massen til at boble og skumme lovende. Endelig tilsatte han dyrt indkøbt økologisk humle fra et landbrugskollektiv på Samsø.

Så låste han døren til kældren og ventede spændt det i opskriften fastsatte antal dage.

Han lejede Beboerhuset til ølfest. Og fandt på at projicere en lysreklame op på en gavl ud mod Vesterfælledvej.

Ved den første prøvesmagning var han nervøs. Han havde overtalt

den berygtede rør lægger til at tage den første mundfuld. En mere erfaren øldrikker kendte han ikke.

Han så opmuntrende og forventningsfuld på rør læggeren. ”Kun rene varer - malt og økologisk humle - ikke noget discount her”, sagde han.

Rør læggeren tog en ordentlig slurk og så pludselig ud som om, han var ved at blive pisket til døde:

”Fy for helvede! Det smager som om du har lagt brændte cykeldæk i blød i en balje rævepis”.

Pensionisten var rystet og skulle ikke nyde noget. Han satte sig tungt på gulvet.

”Men jeg har jo inviteret selveste overbergmosteren og hele Humleby til ølfest i Beboerhuset. Og jeg har haft lysreklamer kørende på gavlen mod Vesterfælledvej?”

”Ja, så blir du jo nødt til at gi’ kvajebajer, men ved du hvad? I Bilka sælger de en kasse Tuborg Julebryg for 87,95 kr. Køb tre-fire kasser. En kasse tømmer du og hælder op i kander og fortynder det med en smule vand. Det kalder du Humleby Classic. En anden kasse spæder du op med lidt vodka fra Aldi og tilsætter lidt lakrids-essens, så har du en Humleby porter. Endelig kan du jo tilsætte den tredje kasse lidt nelliker, kanel og Aldis julegløgg og så kalde det Humleby Julebryg.

Når folk får drukket nok af det altsammen, skal de nok blive glade.”

Den berygtede rør lægger så ud som om, han havde det lidt bedre. Og pensionisten indså, at der ikke var andet at gøre end at følge hans råd, selv om det kom til at koste ham en hel del oven i det, han allerede havde spenderet på sit bryggeri.

På aftenen, hvor ølfesten skulle være, tog Humleby sig ud fra sin allerbedste side. Fint pulversne dækkede bunkerne af bygge- og andet affald ved indkørslerne. Juletræet foran Beboerhuset lyste klarere end nogensinde, og huset var fyldt af glade Humleby-boere, da borgmesterbilen kørte op ad Carstensgade.

Pensionisten stod på spring, da overbergmosteren trådte ud, og

han fik lov til at bære hendes taske.

”Goddag Marinus, sagde hun. Det er rart at blive bakket op af en af partiets veteraner. Det er jeg ikke forvænt med. Jeg glæder mig til at smage jeres gode øl brygget på rene råvarer”, sagde hun.

”Mig ved du altid hvor du har”, svarede han.

I Beboerhuset gik det som rørlæggeren havde forudsagt. Efter første ombæring fandt folk øllet udmærket og absolut drikkelig omend lidt fladt, men hvad kunne man vente, når det blev serveret fra glaskander. De forstod godt, at han endnu ikke havde fået et tapperi, så de kunne få øllet i flasker. Og efterhånden blev stemningen rigtig god.

”Jeg så dig komme med bergmøsterens taske, og jeg kender din holdning til Carlsberg-projektet. Er det dig der har overtalt dem til at flytte højhusene?” spurgte en glad formand for Husejerforeningen ham ud på aftenen efter adskillige Humleby Julebryg.

”Ja, det handler jo om at gøre sig gældende både på de store og på de indre linjer. Glædelig jul!”

Onkel Svend.

Pressen skrev:

„Gyseligt,

grumt,

varmt

og vidunderligt

– som en ørkenvandring!“

„Onkel Svend har gjort det igen.“

I begyndelsen går han grusomt meget igennem
– fattig og forladt af alt og alle.

Så bliver han prokurist og en holden mand. Men med velstand følger ikke nødvendigvis endeløs lykke – især ikke, hvis man udvikler sig til et dumt svin.

Prokuristen går dog hen og bliver en social foregangsmand og et selvbestaltet midtpunkt i Humleby. Heller ikke i sin senere tilværelse som pensionist holder han sig tilbage. Han er med, hvor det foregår.

Onkel Svend